

Davide Cali

ΝΑΣΟΣ ΒΕΛΟΝΗΣ Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΟΜΙΚΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΥΠΕΡ ΣΤΟΛΕΣ!

μετάφραση: Δήμητρα Δότση

εικονογράφηση: Laura Re

Περιεχόμενα

Η γρίπη	7
Η επιστροφή του Λένι.....	17
Ραντεβού στο μαγαζί με τα κόμικς.....	29
Στο μαγαζί με τις στολές	49
Το Σπίτι των Κουμπιών	39
Ερασιτεχνικός θίασος	59
Μια τέλεια αρχή	73
Τι απίστευτη ουρά!	81
Στην έκθεση των κόμικς.....	93
Η αλήθεια.....	107

Η χρίση

Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά στη Φτεριζούπολη. Τα φύλλα είχαν πέσει από τα δέντρα, αφήνοντας γυμνά τα κλαδιά τους, ενώ εδώ και μερικές εβδομάδες ο ουρανός είχε πάρει ένα γκρίζο ποντικό χρώμα και δεν σου έκανε κέφι να βγεις έξω ακόμη και φυλακισμένος να ήσουν. Οι μέρες περνούσαν ίδιες και απαράλλαχτες, με το *ισουρ ισουρ* της βροχής κι έναν δυνατό άνεμο να σηκώνει τις ομπρέλες των περαστικών.

Και μαζί με τον χειμώνα, ήρθε και η γρίπη.

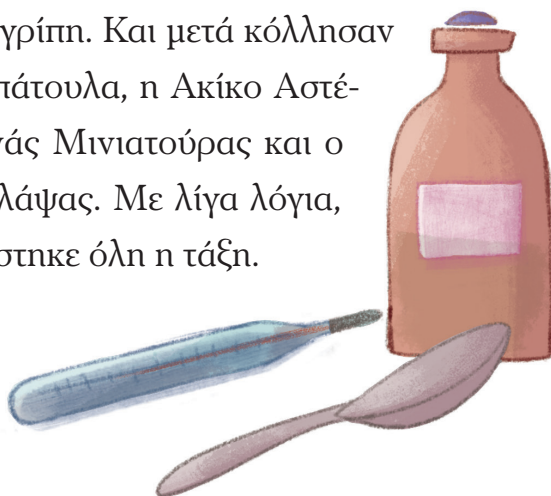
Ο πρώτος που κόλλησε ήταν φυσικά ο Χάρης Χαϊδεμένος, που δεν γινόταν να μην είναι πρώτος στα πάντα – είτε αυτό ήταν κάποιο πρόβλημα στα μαθηματικά είτε διαγωνισμός ανέκδοτων. Ο Χάρης μάλλον κόλλησε τη συμμαθήτριά του, τη Λίδα Βολίδα, που έγινε έξαλλη επειδή αρρώστησε δεύτερη κι όχι πρώτη απ’ όλους.

Έπειτα ήρθε η σειρά του Γρηγόρη Γατόνη, ο οποίος, πριν μείνει στο σπίτι του, κόλλησε τον Άρη Γρανάζη. Και μετά εκείνος κόλλησε τη Μαριέττα Πιρουέτα. Από τότε που είχαν γίνει ζευγάρι, ήταν συνέχεια ο ένας δίπλα στον άλλον, λες και τους είχαν κολλήσει με σούπερ κόλλα. Πήγαιναν στο σχολείο μαζί, έτρωγαν κολατσιό μαζί, γελούσαν μαζί, έφευγαν από το σχολείο μαζί και επέστρεφαν στα σπίτια τους μαζί. Μάλιστα, κάποιος είπε ότι τους είδε να κάνουν κάτι απδιαστικό μαζί: να φιλιούνται.

Η αλήθεια είναι ότι δεν υπήρχαν αποδείξεις κι αυτό γιατί ο μόνος που τους είχε δει ήταν ο Γρηγόρης, ο οποίος ως καλός εφευρέτης κάθε τόσο «εφεύρισκε» πράγματα από το μυαλό του. Όλοι όμως ξέρουν ότι τα φιλιά είναι ο πιο εύκολος τρόπος να αρπάξεις μικρόβια, και επειδή είχε αρρωστήσει και η Μαριέττα, μήπως τελικά ο Γρηγόρης δεν είχε άδικο αυτή τη φορά;

Στη συνέχεια, ήρθε η σειρά του Ηλία Ηλεκτρόνιου, της Σάρας Πεισματάρας και του Φάνη Τσουλούφη να μείνουν σπίτι τους – αυτοί δεν είχαν φιληθεί με κανέναν, αλλά και πάλι κόλλησαν γρίπη. Και μετά κόλλησαν η Άσπα Σπάτουλα, η Ακίκο Αστέρη, ο Μηνάς Μινιατούρας και ο Λουκάς Κλάψας. Με λίγα λόγια, αποδεκατίστηκε όλη η τάξη.

Ο μοναδικός που δεν είχε κολλήσει το παραμικρό ήταν ο Ηρακλής Ζοριλής, κάτι αναμενόμενο. Ο Ηρακλής έμοιαζε απρόσβλητος από οποιαδήποτε αρρώστια ή κακοτυχία, γιατί δεν ήταν μόνο εκείνος νταής. Ήταν και τα αντισώματά του.

Το πρωί, όμως, που ξεκινά η ιστορία μας, από το σχολείο της Φτερνιζούπολης έλειπε και κάποιος άλλος.

Ήταν σχεδόν εννιά η ώρα και η κυρία Πρέσα παρέμενε άφαντη. Εκτός από εκείνη, κανείς δεν είχε δει ούτε και τον Αηγσίλαο τον επιστάτη, ο οποίος σ' αυτές τις περιπτώσεις εμφανιζόταν αυστηρός αυστηρός για να ελέγξει αν τα παιδιά ήταν ήσυχα.

Να είχαν κολλήσει άραγε και οι δυο τους γρίπη; Πολύ πιθανόν.

«Δηλαδή η δασκάλα και ο κύριος Αηγσίλαος έχουν φιληθεί;» ρώτησε ο Γρηγόρης Γατόνης.

«Όχι, η κυρία Πρέσα τα έχει με τον κύριο Πένα!» είπε η Μαριέττα.

«Τι λέτε, καλέ; Με τον διευθυντή τα έχει!» πετάχτηκε ο Χάρης.

«Τίποτα από αυτά δεν ισχύει!» ισχυρίστηκε η Ακίκο. «Ο κύριος Αηγσίλαος είναι παντρεμένος με την επιστάτρια ενός άλλου σχολείου. Η κυρία Πρέσα πάντως δεν μπορεί να παντρευτεί, γιατί απλούστατα οι δασκάλες δεν παντρεύονται».

«Ποιος το λέει αυτό;» ρώτησε ο Γρηγόρης.

«Η ξαδέλφη μου», αποκρίθηκε εκείνη. «Έχετε δει ποτέ σας τον άντρα κάποιας δασκάλας;»

Μήπως τελικά ήταν σωστή η θεωρία της Ακίκο; Επειδή όμως κάποιοι είχαν αντιρρήσεις, άναψαν τα αίματα και, όπως πάντα, μέσα σε δευτερόλεπτα στο Β2 επικράτησε το απόλυτο χάος.

Ενώ ο Γρηγόρης Γατόνης φυλούσε τσίλιες

με τη μύτη του χωμένη στη χαραμάδα της πόρτας για να κοιτάζει μην τυχόν περάσει κανείς, τα συμμαθητάκια άρχισαν να παίζουν πόλεμο με μπάλες από τσαλακωμένο χαρτί. Ήταν η πιο θρυλική μάχη στην ιστορία του δημοτικού σχολείου της Φτερνιζούπολης.

Οι κανόνες μιας καλής μάχης –που τα συμμαθητάκια του Β2 είχαν μάθει από την πρώτη κιάλας τάξη– ήταν:

- Η τάξη χωρίζεται σε δύο ομάδες, τα αγόρια στη μία και τα κορίτσια στην άλλη...

- Σκίζουμε όλες τις άδειες σελίδες (και τις γραμμένες) από το πρόχειρο τετράδιο...
- Τσαλακώνουμε τα χαρτιά, τα κάνουμε μπαλάκια και τα πετάμε με όλη μας τη δύναμη.

Στο τέλος κάθε μάχης, η Λήδα προσπαθούσε συνήθως να θέσει το ερώτημα «Ποιος κέρδισε;», αλλά η κουβέντα κατέληγε πάντα σε καβγά και ο καβγάς σε μια καινούρια μάχη.

Εκείνο το πρωί όμως, επειδή ο Άρης και η Μαριέττα ήταν αχώριστοι και ήθελαν να παίξουν μαζί, οι κανόνες δεν τηρήθηκαν πιστά.

Τα συμμαθητάκια σχημάτισαν τέσσερις ομάδες, μία σε κάθε γωνία της τάξης: στην πρώτη ήταν η Λήδα και η Σάρα, στη δεύτερη η Μαριέττα και ο Άρης, στην τρίτη ο Χάρης και ο Ηλίας και στην τελευταία ο Ηρακλής και ο Φάνης, η παρέα των νταήδων.

Ο Ηρακλής, που συνήθως δεν έπαιρνε μέρος σε κανένα παιχνίδι παρά μόνο για να κλέψει κάτι, για παράδειγμα, την μπάλα του μπάσκετ, το μπαλάκι του πινγκ πονγκ ή τα πόνια της Μονόπολης, είχε πέσει με τα μούτρα στη μάχη μόνο και μόνο επειδή είχε σκεφτεί μια άλλη εκδοχή της. Αντί για χάρτινα, εκείνος είχε φτιάξει μπαλάκια από αλουμινόχαρτο – πάντα είχε λίγο αλουμινόχαρτο κάτω από το θρανίο του, τρόπαιο από τις επιδρομές που έκανε στο διάλειμμα, όταν καταβρόχθιζε τα σάντουιτς και τις σοκολάτες των συμμαθητών του. Πάντως, έμοιαζαν περισσότερο με βλήματα κανονιού παρά με σφαίρες από αλουμινόχαρτο!

Όπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, η μάχη αυτή ήταν η πιο επική μάχη του κόσμου. Ωστόσο, όπως ακριβώς συμβαίνει και στις ταινίες, μόλις φτάνεις στο καλύτερο, όλο και κάποιο απρόοπτο συμβαίνει.

«Κάποιος έρχεται!» φώναξε ο Γρηγόρης, ταραγμένος.

Τα παιδιά κάθισαν στις θέσεις τους, παριστάνοντας τα αγγελούδια. Ο Γρηγόρης έτρεξε κι αυτός στο θρανίο του και ίσα που πρόλαβε να καθίσει προτού ανοίξει η πόρτα.

Όλοι κοιτούσαν με κομμένη την ανάσα. Όσοι ξαφνικά, εκεί που δεν το περίμεναν, εμφανίστηκε ο κύριος Λένι, ο δάσκαλος.

